

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu, zgodnie z odwołaniem;
- wydanie ostatecznego wyroku i stwierdzenie nieważności decyzji lub w każdym razie obniżenie kwoty grzywny, albo ewentualnie, w przypadku gdyby Trybunał nie wydał sam rozstrzygnięcia w sprawie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w celu jej rozstrzygnięcia zgodnie z wyrokiem Trybunału,
- jeżeli rozstrzygnięcie o kosztach nie będzie miało nastąpić w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie, obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie jest skierowane przeciwko wyrokowi Sądu z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-155/06 Tomra Systems ASA, Tomra Europe AS, Tomra Systems GmbH, Tomra Systems BV, Tomra Leergutsysteme GmbH, Tomra Systems AB, Tomra Butikkssystemer AS przeciwko Komisji Europejskiej (zwanemu dalej „wyrokiem”) oddalającemu skargę spółek wnoszących odwołanie przeciwko decyzji Komisji Europejskiej stwierdzającej, że ich zachowanie mogło ograniczać rynek samoobsługowych urządzeń do odbioru opakowań.

Spółki wnoszące odwołanie żądają, aby Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej uchylił wyrok, ponieważ Sąd, stwierdzając, że ich zachowanie mogło ograniczać rynek samoobsługowych urządzeń do odbioru opakowań, naruszył prawo i dopuścił się uchybień proceduralnych. W tym względzie spółki wnoszące odwołanie podnoszą następujące zarzuty:

- i) naruszenie prawa przy dokonywaniu przez Sąd kontroli twierdzeń Komisji dotyczących antykonkurencyjnego zamiaru ograniczenia rynku: wymagając jedynie, aby Komisja nie ukrywała dokumentów, Sąd w sposób dorozumiany zaprzeczył, że konieczne jest przeprowadzenie pełnej kontroli decyzji na podstawie art. 82 WE (obecnie art. 102 TFUE), i nie spełnił wymogu przeprowadzenia dodatkowej kontroli służącej ustaleniu, czy dowody przedstawione przez Komisję są spójne, wiarygodne, oraz czy potwierdzają wyciągnięte na ich podstawie wnioski;
- ii) naruszenie prawa i brak należytego uzasadnienia jeżeli chodzi o część całkowitego popytu, która powinna być objęta porozumieniami, aby stanowiły one nadużycie: w wyroku przy opisie wyłączzonej części popytu poprzestano na niejasnych i mało szczegółowych sformułowaniach, podczas gdy konieczne powinno być wykazanie, że wyłączenie określonej części popytu stanowiło nadużycie i gdy należało przedstawić w tym względzie należyte uzasadnienie;
- iii) uchybienie proceduralne i naruszenie prawa przy badaniu rabatów z mocą wsteczną: Sąd niewłaściwie zrozumiał, i w konsekwencji nie uwzględnił w sposób należyty argumentów spółek wnoszących odwołanie dotyczących rabatów z mocą wsteczną. Co więcej Sąd naruszył prawo,

nie żądając od Komisji Europejskiej wykazania, że stosowane przez spółki wnoszące odwołanie rabaty z mocą wsteczną spowodowały stosowanie cen poniżej kosztów;

- iv) naruszenie prawa i brak właściwego uzasadnienia przy ustalaniu, czy porozumienia wskazujące spółki wnoszące odwołanie jako preferowanego, głównego lub pierwszego dostawcę mogą być uznane za porozumienia w sprawie wyłączności, bez rozważenia i stwierdzenia, czy sporne porozumienia zawierały zachętę do zaopatrywania się wyłącznie u spółek wnoszących odwołanie, po odrzuceniu ich argumentu, że w swojej ocenie Sąd powinien wziąć pod uwagę, czy zgodnie z prawem krajowym porozumienia te stanowiły wiążące porozumienia w sprawie wyłączności, oraz
- v) naruszenie prawa dotyczące wykładni i zastosowania zasady równego traktowania przy dokonywaniu kontroli kwoty grzywny: Sąd nie zastosował prawidłowo zasady równego traktowania, ponieważ stwierdzając, że grzywna nałożona na wnoszące odwołanie nie miała charakteru dyskryminacyjnego, nie wziął pod uwagę, czy nastąpił wzrost ogólnego poziomu grzywnien.

Skarga wniesiona w dniu 30 listopada 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-562/10)

(2011/C 63/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. W. Blust i I. Rogalski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

- Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 56 TFUE,
- 1) przyznając prawo do zasiłku pielęgnacyjnego zgodnie z brzmieniem § 34 ust. 1 pkt 1 SGB XI w przypadku tymczasowego pobytu osoby wymagającej opieki w innym państwie członkowskim jedynie na okres maksymalnie sześciu tygodni;
 - 2) nieprzewidując zwrotu kosztów usług opiekuńczych, z których w przypadku tymczasowego pobytu w innym państwie członkowskim osoba wymagająca opieki skorzystała w tym innym państwie i które zostały wykonane przez usługodawcę mającego siedzibę w tym innym państwie członkowskim, w wysokości przewidzianej dla rzeczowych świadczeń opiekuńczych wykonanych w Niemczech, względnie wykluczając ich zwrot na podstawie § 34 ust. 1 pkt 1 SGB XI;

- 3) niedokonując zwrotu kosztów wynajęcia sprzętów i produktów służących pielęgnacji w przypadku tymczasowego pobytu osoby wymagającej opieki w innym państwie członkowskim, względnie wykluczając ich zwrot na podstawie § 34 ust. 1 pkt 1 SGB XI, nawet gdy koszty te zostałyby zwrócone w Niemczech, względnie sprzęty i produkty te zostałyby tam udostępnione i zwrot nie miałby skutku w postaci podwojenia bądź innego zwiększenia świadczeń przyznawanych w Niemczech;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest niemieckie uregulowanie dotyczące ubezpieczenia pielęgnacyjnego (Pflegeversicherung), zgodnie z którym osoby wymagające opieki, które otrzymują w Niemczech świadczenia z ustawowego (socjalnego) ubezpieczenia pielęgnacyjnego, nie mają prawa do tych świadczeń w takim samym zakresie, jeżeli tymczasowo udadzą się do innego państwa członkowskiego i tam korzystają (chcą skorzystać) z usług opiekuńczych lub zasiłku pielęgnacyjnego (Pflegegeld). W przypadku tymczasowego pobytu w innym państwie członkowskim odnośne przepisy regulujące rzeczowe świadczenia opiekuńcze przewidują, że zasiłek pielęgnacyjny i sprzęty oraz produkty służące pielęgnacji są na znacznie niższym poziomie aniżeli w przypadku opieki sprawowanej na terytorium Niemiec.

Komisja jest zdania, że przedmiotowe uregulowania nie są zgodne z art. 56 TFUE, ponieważ znacznie utrudniają skorzystanie z usług opiekuńczych w innym państwie członkowskim i nie jest to uzasadnione przez nadrzędne względy interesu ogólnego, wzgl. nie jest to niezbędne. Usługi opiekuńcze, jak również wynajęcie sprzętów i produktów służących pielęgnacji, stanowią świadczenia, które są realizowane odpłatnie i w związku z tym stanowią usługi w rozumieniu art. 56 TFUE. W związku z tym należą one do zakresu zastosowania postanowień dotyczących swobodnego przepływu usług. W swoim orzecznictwie poświęconym tematyce zwrotu kosztów za świadczenia lekarskie zrealizowane w innym państwie członkowskim Trybunał podkreślał, że korzystając z kompetencji do ukształtowania swoich systemów zabezpieczeń społecznych państwa członkowskie są zobowiązane do poszanowania prawa wspólnotowego. Okoliczność, że uregulowanie należy do dziedziny zabezpieczeń społecznych nie wyklucza zatem zastosowania art. 56 TFUE.

W kontekście uregulowań zasiłku pielęgnacyjnego (dyskryminujące) ograniczenie polega na tym, że prawo do zasiłku pielęgnacyjnego, o ile ubezpieczony przebywa za granicą, istnieje jedynie przez okres sześciu tygodni. W ten sposób osobom wymagającym opieki utrudnione zostaje korzystanie z usług opiekuńczych za granicą po upływie tego terminu.

W kontekście uregulowań rzeczowych świadczeń opiekuńczych (dyskryminujące) ograniczenie polega na tym, że zwrot kosztów za rzeczowe świadczenia opiekuńcze zrealizowane w sytuacji pobytu osoby wymagającej opieki w innym państwie członkowskim przez usługodawcę mającego siedzibę w tym innym

państwie członkowskim, nie jest przewidziany, względnie jest wykluczony. Okoliczność, że również na terytorium krajowym koszty rzeczowych świadczeń opiekuńczych zrealizowanych przez podmioty, z którymi kasa chorych nie ma umowy, nie są, jak podnosi rząd federalny, pokrywane, nie prowadzi do zmiany oceny. W Niemczech istnieje bowiem wiele podmiotów, z którymi zostały zawarte umowy. Tymczasem zgodnie informacjami Komisji w innych państwach członkowskich takich podmiotów w ogóle nie ma. W związku z tym ubezpieczeni (wzgl. osoby wymagające opieki) nie mają co do zasady możliwości korzystania w ramach socjalnego ubezpieczenia pielęgnacyjnego z rzeczowych świadczeń opiekuńczych w innym państwie członkowskim, podczas gdy w Niemczech — nawet jeśli nie w stosunku do każdego podmiotu — taka możliwość istnieje.

W końcu w kontekście uregulowań dotyczących zaopatrzenia w sprzęty i produkty służące pielęgnacji (dyskryminujące) ograniczenie polega na tym, że koszty wynajęcia i (korzystania z) takich sprzętów i produktów w innym państwie członkowskim nie są zwracane również wtedy, gdy w przypadku opieki realizowanej w Niemczech byłyby przejęte przez ubezpieczenie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału swoboda świadczenia usług zagwarantowana w art. 56 TFUE wymaga nie tylko usunięcia wszelkich przejawów dyskryminacji podmiotu świadczącego usługę ze względu na jego przynależność państwową, lecz zniesienia również wszelkich ograniczeń — nawet jeśli stosowanych bez rozróżnienia względem krajowych i pochodzących z innych państw członkowskich podmiotów świadczących usługi, jeśli są one w stanie uniemożliwić lub ograniczyć działalność podmiotu świadczącego usługę, mającego siedzibę w innym państwie członkowskim i świadczącym tam zgodnie prawem podobne usługi.

Względy przywołane przez rząd federalny — ochrona zdrowia publicznego i finansowej równowagi ubezpieczenia pielęgnacyjnego — nie są w stanie uzasadnić wskazanego ograniczenia swobody świadczenia usług.

Po pierwsze ograniczające uregulowania wykraczają znacznie poza to co może być niezbędne dla ochrony jakości rzeczonych usług. Zwrot kosztów powstałych w innym państwie członkowskim jest wykluczony ogólnie i niezależnie od jakiegokolwiek kontroli jakości. W związku z tym zwrot kosztów nie jest przyznawany również wtedy, gdy zapewniona jest dostateczna jakość świadczeń opiekuńczych i wykluczone jest zagrożenie dla zdrowia osoby wymagającej opieki.

Po drugie uregulowania prawa niemieckiego, wykluczające zwrot kosztów powstałych za granicą i w każdym wypadku pozostawiające je w tyle za tym co jest finansowane w Niemczech, nie są niezbędne dla wykluczenia znacznego zagrożenia finansowej równowagi systemu zabezpieczeń społecznych. Koszty powstające w przypadku skorzystania ze świadczeń opiekuńczych za granicą muszą — aby uniknąć ograniczenia swobody świadczenia usług — być ostatecznie zwracane jedynie w wysokości, w której są one zwracane również w Niemczech.